

Tâm Tình Tây Bắc Seattle Tháng 5-2019

Cuộc Trùng Phùng

Bà Vân mở cánh cửa tủ lạnh, đẩy những chai, những hộp đã có sẵn trên kệ về một bên để tìm chỗ cho 12 cái chén bánh flan bà đã để ở ngoài cho nguội. Bây giờ cần bỏ vào tủ ướp cho lạnh để đến trưa khách ăn cơm xong thì có món tráng miệng. Bà nhìn đồng hồ, mới có 7 giờ sáng, 11 giờ khách mới đến, ăn cơm xong thì cũng phải 12 giờ, món này lúc đó vừa đủ lạnh đây. Yên chí, chùi tay vào cái tạp dề, bà ngân nga hát mấy câu trong bài Bên Xuân của Văn Cao, mắt mơ màng nhìn qua cửa sổ:

*Người đi theo mưa gió xa muôn trùng
Lần bước phiêu du về chốn cũ
Tới đây mây núi đôi chập chùng
Liều xưa hơ tóc vàng trong nắng...*

Câu hát này mấy tháng nay nó cứ quanh quẩn trong đầu bà, nhất là câu *Người đi theo mưa gió xa muôn trùng*. Câu chuyện bắt đầu khi bà nhận được điện thoại của ông Hà vào một buổi chiều đang ở ngoài vườn ngắm cây lan *Maxillaria tenuifolia*. Cây lan này nó có cái tên dài quá, chẳng khi nào bà gọi, bà cứ gọi theo bà là cây Lan Dừa. Gọi thế vì khi những cái hoa màu đỏ đậm nở ra chỉ chít ở dưới gốc, là mùi nước dừa tươi lan ra nhẹ nhàng trong không khí. Nhất là vào buổi sáng tinh sương khi mặt trời mới lên hay khi buổi chiều tàn, mùi thơm của hoa dừa tỏa ra ngào ngạt. Người nào thích ăn những món chè ngọt của người miền Nam có chan nước dừa lên như chè chuối, chè đậu trắng, chè trôi nước, chè táo xon mà ngửi được mùi cây Lan Dừa thì sẽ bị nổi cơn thèm mấy món chè đó ngay. Bà đã thấy tận mắt một cô em của bà, sau khi tha thân ngoài vườn

ngắm lan, vào nhà, đi thẳng đến bếp bày chuối, đường, bột bắp, bột khoai, nước dừa ra làm ngay một nồi chuối xào dừa, rồi vừa nấu chè vừa cười cười đồ lỗi cho cây lan:

“Tôi rồi, đáng nhẽ không nên nấu chè nấu cháo làm gì, mà em ra vườn ngửi thấy mùi cây Lan Dừa, tự nhiên nổi lên thèm chè, nghĩ nhà còn mấy quả chuối xiêm nên làm chuối xào dừa. Món này cần nhiều nước dừa mới ngon, ăn cho hết cơn thèm.”

Trở lại cuộc nói chuyện điện thoại với ông Hà, một người bạn của bà từ lúc hai người còn độc thân, ông Hà lúc đó cũng như bao nhiêu chàng trai trẻ khác, là một chiến binh, và bà là một cô giáo trẻ. Từ hơn năm chục năm nay bà đã tưởng hình ảnh ông Hà đã phai pha như nhiều người khác, ai ngờ ngày hôm nay lại được nghe lại tiếng nói của nhau.

Hôm ấy hai người nói chuyện gần nửa tiếng đồng hồ, trao đổi lại cuộc đời của mỗi người trong những năm qua. Trong câu chuyện ông Hà có nhắc đến một đêm mưa tầm tã, trước khi lên đường ra mặt trận, ông đã ghé thăm gia đình bà. Hôm đó song thân của bà lại đi Sài Gòn lo đám cưới cho người anh thứ hai của bà nên nhà không có ai ngoài hai mái đầu thanh xuân. Cô giáo Vân đã mở xấp nhạc, lấy bản Bến Xuân của Văn Cao ra hát cho chàng lính chiến Hà nghe. Vân hát xong, dư âm thiết tha của tiếng hát lời ca vẫn còn đang vương vấn trong không gian, thì có tiếng xe Jeep đậu trước cửa. Một chiến hữu của Hà gõ cửa, cho biết là phải lên xe đi ngay vì kế hoạch hành quân thay đổi đột ngột, và kể từ tối hôm ấy, *Mưa Gió Xa Muôn Trùng*, hai người bắt tin nhau.

Cô giáo Vân sang ngang, rồi hôn nhân đổ vỡ, bây giờ niềm vui của bà Vân trong tuổi xế chiều là con cháu và vườn lan đầy ắp những cây lan quý.

Ông Hà lập gia đình, sống một cuộc đời hạnh phúc, không phải bon chen nhiều với cuộc sống, vì ông may mắn được một người vợ đảm đang, xóc vác, gồng gánh bươn chải làm nên sự nghiệp bên xứ người. Những lúc có thì giờ, ông hay viết văn kể lại những tháng ngày chinh chiến xa xưa. Truyện ông thường là viết về những ngày bận rộn trong máu lửa của chiến trường, xông pha lao mình vào làn tên mũi đạn. Nhưng có một điều là mỗi khi vô tình hay cố ý khi nghe được bản nhạc Bến Xuân, thì cả một trời kỷ niệm nồng nàn, kỷ niệm của một đêm mưa dưới mái nhà nhỏ nhưng ấm cúng, có người con gái đã để hết tâm hồn vào bản nhạc, hát cho ông nghe bản nhạc Bến Xuân khi ánh mắt thiết tha và tiếng hát trong trẻo như muốn gửi gắm biết bao tâm tình đến cho ông tối hôm ấy.

Những tình cảm nhẹ nhàng, man mác buồn của những tháng ngày trai trẻ luôn luôn còn vương vấn trong tim ông Hà nên làm ông bồi hồi mỗi lần ông nghe bản nhạc đã chứa đầy một trời kỷ niệm đó. Một đêm sau khi xong bản nhạc này, ông ngồi trước computer, viết hết ra câu chuyện của ông với bà Vân thưở đó, và ông đã đặt tên truyện ngắn đó là *Mưa Gió Xa Muôn Trùng*. Truyện được nhiều độc giả mến chuộng khen ngợi vì câu chuyện nhẹ nhàng trong sáng chứa nhiều ký ức khó nhạt nhòa, mà người đọc ai ai cũng thấy mình trong truyện đó. Đã bao lần ông ao ước là có ngày nhân vật cô Trâm trong truyện có dịp đọc những hàng chữ trong truyện ngắn này của ông. Ước là ước thế thôi, ai ngờ đến ngày hôm nay điều đó trở thành sự thật.

Sau ngày nói chuyện với ông Hà, tâm trí bà Vân suốt ngày choáng ngợp bởi những hình ảnh của thuở đôi mươi, những câu hát của bài Bến Xuân cứ lảng vảng trong đầu. Và vài hôm sau, bà nhận được tập truyện ngắn *Núi Vãn Xanh* của Hà Kỳ Lam tức ông Hà gửi tặng. Hôm nhận được sách, bà bỏ hết công việc qua một bên, vào phòng, kéo tấm chăn mỏng đắp lên người, rồi giờ tập truyện ra đọc, bắt đầu bằng truyện *Mưa Gió Xa Muôn Trùng*. Bà đọc một hơi không nghỉ cho đến giòng chữ cuối cùng. Ôm quyển sách trên ngực, nằm ngược mắt nhìn lên trần nhà không biết bao lâu, cho đến khi bà thấy lạnh lạnh ở hai bên má mới nhận ra là hai giòng nước mắt đã chảy dài xuống hai bên má tự lúc nào. Bà ngồi dậy chùi nước mắt, thở dài như tiếc nuối những tháng ngày vàng ngọc xa xưa mới vừa được khơi bởi câu truyện của Hà Kỳ Lam mà chính bà là cô giáo Trâm, người đã một lần thiết tha nhờ những lời hát trong bản nhạc gửi đến ông Hà tiếng lòng thổn thức của bà.

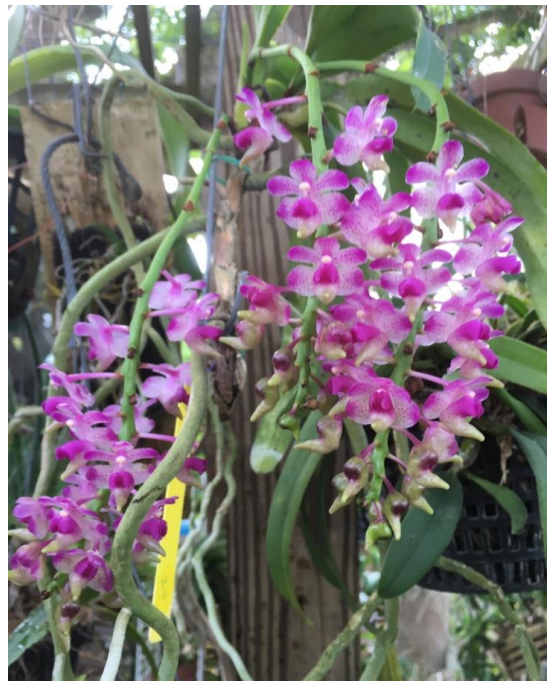
Từ ngày biết là hai người ở cách xa nhau có hai tiếng đồng hồ lái xe, vợ chồng ông Hà cho biết là thế nào cũng có dịp xuống thăm bà Vân, và hai bên thường gọi điện thoại nói chuyện với nhau mỗi tuần. Hôm nay là ngày mà ông bà Hà cùng hai người bạn của họ đến thăm và dùng cơm trưa với bà Vân. Bà Vân nôn nức từ ngày hôm qua đến giờ, đi chợ mua thức ăn làm cơm đãi khách mơ mơ màng màng làm sao mà quên hết thứ này đến thứ khác. Nấu bữa cơm năm người ăn có vài món thôi mà phải ra chợ đến ba lần mới đầy đủ.

Còn mười phút nữa là đến 11 giờ, là giờ khách hẹn đến, bà Vân đưa mắt đảo qua một vòng trên bàn ăn. Trên bàn bà đã bày một đĩa lớn gói cuốn, đó là món khai vị, món chính có con tôm xẻ ra trông như hai cánh bướm, ép trên miếng thịt lợn ba chỉ muối, rồi chiên mà bà gọi là Butterfly Shimp, miến xào, cá hồi nướng và canh thì có nồi bắp cải nhồi thịt đang để trên bếp. Bà nghĩ thầm, chủ và khách toàn người trọng tuổi, ăn trưa nhẹ nhàng thế là tạm gọi là đầy đủ rồi.

Còn mười phút nữa là đến 11 giờ, là giờ khách hẹn đến, bà Vân đưa mắt đảo qua một vòng trên bàn ăn. Trên bàn bà đã bày một đĩa lớn gói cuốn, đó là món khai vị, món chính có con tôm xẻ ra trông như hai cánh bướm, ép trên miếng thịt lợn ba chỉ muối, rồi chiên mà bà gọi là Butterfly Shimp, miến xào, cá hồi nướng và canh thì có nồi bắp cải nhồi thịt đang để trên bếp. Bà nghĩ thầm, chủ và khách toàn người trọng tuổi, ăn trưa nhẹ nhàng thế là tạm gọi là đầy đủ rồi.

Bà cởi cái tạp dề treo trên móc, nhìn vào gương lấy tay vuốt mái tóc bạc, được chải phòng phía trước, và cột thành một búi ở sau gáy, nhìn trong gương, bà hài lòng với cái nhan sắc của tuổi xế chiều của bà. Bà trông vẫn còn tươm tất, duyên dáng chứ không lụm khụm, tóc có bạc nhưng màu bạc óng ả chứ không phải kiểu tóc bạc xơ xác. Không biết ông Hà giờ đây ra sao, sáu chục năm rồi, hai người có còn nhận ra nhau không?

Đứng trước cửa chờ khách tới, bà băng khuâng ngắm giò lan *Aerides crassifolia* có những chùm hoa màu tím lạt rữ dài xuống, bên cạnh là cây *Dendrobium Gattton Sunray* hoa vàng nhạt mắt đen cao vút, giò *Dendrobium chryseum* bao nhiêu năm nay không chịu nở hoa, tuần trước mới cho bà một chùm hoa màu

Aerides crassifolia

Dendrobium Gattton Sunray

Thì cùng lúc, ông Hà cũng nói chỉ được một tiếng “*Vân*” với một giọng như bị nghẹn. Chắc trên đường đi đến nhà bà Vân ông đã bị choáng ngợp bởi sự bồn chồn, bồi hồi của phút trùng phùng này. Ông bước đến bà Vân, dơ hai tay nắm hai tay của bà, bóp mạnh. Và cứ giữ tay bà như thế, tuồng như muốn lặng lẽ gửi đến cho bà Vân bao sự thương nhớ chất chứa của những ngày tháng cũ.

Rồi ông quay sang bà Hà, và vợ chồng người bạn nói:

“Nhân vật cô giáo bằng xương bằng thịt trong truyện ngắn Mưa Gió Xa Muôn Trùng đây.”

Vợ ông Hà và vợ chồng người bạn của ông hình như cũng đang đắm chìm trong không khí xúc động của giây phút tái ngộ của hai người bạn già nên khi nghe ông Hà nói thế, họ như tỉnh mộng, bước đến vui vẻ chào hỏi bà Vân.

Mọi người vui vẻ ngồi vào bàn ăn, vừa ăn cơm vừa nói chuyện. Nhìn những món ăn trên bàn, ông bạn của ông Hà vui vẻ nói:

“Đây một bàn toàn những món ăn thịnh soạn như thế này thì Mưa Gió Xa Muôn Trùng gì nữa.”

Suốt bữa ăn, bà Vân bận rộn tiếp khách, lúc thì đi múc thêm canh, lấy thêm cơm, nhưng mỗi lần nhìn về phía ông Hà, bà đều gặp ánh mắt trìu mến của ông Hà đang hướng về bà. Những ánh mắt đó giờ đây không còn được trao cho bà bằng cặp mắt tinh anh của thuở xa xưa, nhưng vẫn còn tràn ngập những tia nhìn ấm áp đủ làm tim bà thổn thức, và tự nhiên bà rung rung nước mắt.

vàng nghệ, đẹp và có duyên quá, bà ngắm không chán mắt. Vừa đưa tay với lấy chậu *Dendrobium tannii* nhỏ xíu, mà hoa tím phủ đầy gốc, định cầm chậu lan mang vào nhà để ngắm thì nghe tiếng xe đậu ở trước nhà để xe. Bà bước vội ra ngoài ngõ, khách đã đến rồi, trước cửa nhà bà thấy lúp xúp ba, bốn người đang nói chuyện chỉ chỗ mấy cây hoa của bà.

Bà bước ra, vừa lúc một người đàn ông dáng già nua nhưng trông vẫn còn rắn rỏi nhanh nhẹn, với mái tóc bạc như vôi, cắt ngắn kiểu nhà binh, quay lại phía bà, bà vừa thốt lên: “*Anh Hà!*”

Dendrobium chryseum

Sau bữa cơm, mọi người đi dạo trong vườn cây trái của bà cho nhẹ bụng. Ai ai cũng hào hứng ngắm những cây thanh long, măng cầu, xoài, bưởi, cam quýt, táo tàu trong vườn. Ông Hà thì lại chẳng thiết tha mấy đến những cây những trái đó, ông thơ thẩn đi lại trong vườn, tìm vẩn rộn rã bởi cuộc trùng phùng, ông muốn đứng ở xa, nhìn ngắm, thu trọn hình ảnh duyên dáng đầm thắm của bà Vân trong tâm trí ông.

Đến chiều lúc từ giã ra về, ông Hà quỳn luyến nắm chặt tay bà Vân, nhìn sâu vào mắt người xưa, ông bù ngùi dặn dò bà Vân nhớ giữ gìn sức khỏe và hẹn ngày tái ngộ, buông tay nhau ra, hai cặp mắt già nua đã tràn đầy những giọt lệ vui buồn.

Còn lại một mình trong căn nhà vắng, bà Vân dọn dẹp sơ sài những thứ trong bếp, rồi bà mở cửa đi quanh quần trong vườn vừa ngắm lan vừa nhớ lại hình ảnh cuộc gặp gỡ với ông Hà vừa rồi. Có một cô em gọi điện thoại hỏi khách đã về chưa?

Bà Vân kể lại cuộc thăm viếng. cô em tò mò hỏi cảnh hai người gặp nhau làm sao, bà Vân trả lời:

“Vui vẻ lắm, có điều vì cảm động quá, chị cứ muốn khóc mấy lần, anh Hà thì lâu lâu cứ nắm tay chị, hình như chị thấy anh ấy cũng có khóc nữa.”

Cô em trả lời:

“Sao mà không khóc được chị, bạn bè thường đây mà gặp lại sau bao nhiêu năm xa cách đâu có ai ngăn được nước mắt, chị với anh Hà thì lúc còn trẻ cái tình đã đi quá tình bạn rồi, chỉ có điều là ‘tình trong như đã mặt ngoài còn e’ thôi, chưa có dịp để thổ lộ ra thì đã ‘Mưa Gió Xa Muôn Trùng’ rồi.

Ai trong cảnh này gặp nhau lại mà không khóc?”

Xin hẹn và hy vọng gặp lại các bạn trong Tâm Tình Tây Bắc Seattle Tháng Sáu, 2019.

Phạm Hảo